

öfverflödar i något. *Ö. i mat och dryck. Ö. i ord.*

ÖFVERFLÖDIGHET, f. 3. Egenskapen att vara öfverflödig (i alla bem.).

ÖFVERFLÖDIGT, adv. I ell. till öfverflöd, slöaktigt, mer än som behöfs, mer än tillräckligt. *Ö. förtära mat och brännvin. Lesva ö. Det är ö. bevist.*

ÖFVERFLÖDSAFGIFT, f. 3. Afgift för begagnande af öfverflödsartikel.

ÖFVERFLÖDSARTIKEL, --- arct'ck'l, m. 2. pl. — *artiklar*. Sak, vara, hvars förbrukning anses öfverflödig.

ÖFVERFLÖDSFÖRORDNING, f. 2. Förordning, angående bruket af öfverflödsartiklar.

ÖFVERFLÖDSHORN, n. 5. Se *Ymnighets-horn*.

ÖFVERFLÖDSVARA, f. 1. Se *Öfverflöds-artikel*.

ÖFVERFRAKTA, v. a. 1. På fartyg öfverföra. — Äfv. *Frakta öfver*.

ÖFVERFULL, a. 2. Så full som möjligt; rågad.

ÖFVERFYLLA, v. a. 2. Fylla helt och hållet, råga.

ÖFVERFÄLTHERRE, m. 2. pl. — *herrar*. Fältherre, som har högsta befälet öfver en krigsmakt.

ÖFVERFÖRA, v. a. 2. 1) Föra öfver ifrån ett ställe till ett annat. *Ö. varor ifrån Tyskland till Sverige. Ö. en resande på färja, båt.* — 2) (i räkenskaper) Införa en post ur memorial eller journal i hufvudboken. — Äfv. (för begge bem.) *Föra öfver.* — *Öfverförande*, n. 4. o. *Öfverförning*, f. 2.

ÖFVERFÖRARE, m. 5. Den som öfverför något.

ÖFVERFÖRSEL, ö'v'fö'rrs'l, m. sing. Handlingen att öfverföra.

ÖFVERGENERAL, ö'v'rjeneräl, m. 5. Högste befälhafvande general.

ÖFVERGEVÄR, ö'v'rjevär, n. 5. Musköt (i motsats till Undergevär; se d. o.) *Ö- och undergevär*.

ÖFVERGIFVA, v. a. 3. (böjes som *Gifva*) 1) Lemna. *Ö. en ort. Ö. ens sällskap. Ö. världen*, draga sig tillbaka från umgängslifvet. — 2) Upphöra att egna någon sin hjälp, sitt bistånd, sin vänskap, kärlek. *Ö. en nödstadd reskamrat. Ö. en vän, en älskarinna. Läkarne ha ö-vit honom*, förklarar honom obotlig. — 3) Upphöra att idka, öfva, utöfva; afstå från. *Ö. handeln. Ö. dygden, dygdens väg. Ö. en påbegynt sak, ett företag, ett arbete. Ö. spelet. Ö. att spela.* — *Ö-ven*, part. pass. *Ö. af läkarne.* — *Öfvergifvande*, n. 4.

ÖFVERGIFVEN, a. 2. neutr. — *et*. Öfverdådig; som ingenting frågar efter. *En ö. menniska, sälle. En ö. spelare.*

ÖFVERGJUTA, v. a. 3. (böjes som *Gjuta*) 1) Gjuta öfver, på, begjuta med. *Ö. med vatten.* — 2) Genom gjutning öfverdraga, öfvertäcka med. *Ö. med bly.* — *Öfvergjutning*, f. 2.

ÖFVERGLÄNSA, v. a. 2. I glans öfverträffa. Både egentl. o. fig.

ÖFVERGODS, n. sing. Öfverblifvet gods; hvad som blir öfver af ett ämne.

ÖFVERGUD, m. 2. — *INNA*, f. 1. En af de högre gudarna, gudinnorna.

ÖFVERGÅ, v. n. 2. (böjes som *Gå*) 1) Gå öfver ifrån ett ställe till ett annat; passera öfver, begifva sig öfver, blifva öfverförd. *Ö. till andra stranden. Scipio ö-gick med sin armé till*

Afrika. Romerska arméen ö-gick till Sicilien.

(Fig.) *Ö. till fienden*, rymma öfver till f. *Staden har ö-t till fienden*, har gifvit sig åt fienden.

— 2) (fig.) Uttrycker, med prep. *till* och efterföljande nomen, förändring i tillstånd. *Ö. till annan religion*, antaga annan r.

Ö. till för-ruttelse, småningom föruttna. *Ö. från sorg till glädje*, från att vara sorgsen blifva glad.

Ö. från fast till flytande form, förändras ifrån &c. — Äfv. *Gå öfver.* — *V. a. 1) Gå öfver.*

Ö. en brygga. — Vanligare *Gå öfver.* — 2) (fig.)

a) Säges om något obehagligt, olyckligt, som träffar en person. *Den skymf mig ö-tt. En stor olycka har ö-tt staden. Försynen har låtit detta straff*

ö. honom. — *Syn*. *Drabba*, *Träffa.* — b) Öfverstiga. *Det ö-r min förmåga. Det ö-r allthvad man kan föreställa sig. Detta ö-r mitt tålamod*, är mer än jag kan tåla. *Det ö-r mitt förstånd*, jag kan ej förstå det. — c) Öfverträffa.

Ö. någon i kunskaper, arbetsföt, förtjenster. — *Ö-ende*, part. pres. Brukas äfv. adjektivt i betydelsen: Som snart går öfver. *En ö. sorg.* — *Ö-ngen*, part. pass. Som öfvergätt, drabbat. *Den ö-ngra eldsvådan.*

ÖFVERGÅNG, m. 2. 1) Gående, marsch, tåg öfver. *Ö-en öfver Alperna, öfver Rhen.* — 2) Affall ifrån ett parti, en lära o. s. v. till en annan. *Hans ö. till Hattpartiet blef hans olycka. Drottning Kristinas ö. till katolska läran. Ö. till fienden.* — 3) En belägrad fästnings, stads o. s. v. dagtation och uppgift. *Fästningens ö. till fienden.* — 4) (fig.) a) Den småningom fortgående förändringen ifrån ett tillstånd till ett annat; hvad som utgör föreningslänken emellan ett föregående och ett efterföljande, mellan tvänne olika saker, ting. *Ö-en ifrån bruk till missbruk. Ö-en ifrån höst till vinter. Ö. ifrån en tonart till en annan, från ett ämne till ett annat.* — b) Hvad som utgör föreningslänken emellan naturens riken, klasser eller närliggande ordningar, familjer, släkten. *Djurväxterna utgöra ö-en emellan djur- och växtriket.* — c) Upphörande. *Allt har en ö.*, upphör en gång. — d) (mål.) Färgernas och färgskiftningarnes försmältning i hvarandra; äfv. skiljegräns emellan dagrar och skuggor.

ÖFVERGÅNGSBERG, n. 5. (geol.) Berg af yngre formation, hvilande på urberg och bildande öfvergången till Flötsberg.

ÖFVERGÅNGSKALK, m. sing. (geol.) Kalk i öfvergångsberg.

ÖFVERGÖDA, v. a. 2. Strö gödseln öfver den växande säden (ej nedplöja den). — *Öfvergödning*, f. 2.

ÖFVERHALA, v. a. 1. (sjöt.) Att hala halande parten något mera genom ett block.

ÖFVERHALNING, f. 2. (sjöt.) En stor, men maktlig, rullning af ett fartyg från ena sidan till den andra.

ÖFVERHALT, m. 3. Öfverskjutande halt (t. ex. i mynt).

ÖFVERHALTIG, a. 2. Som har större halt, än af lag föreskrifves. *Ö-t mynt.* — *Öfverhaltighet*, f. 3.

ÖFVERHAND, ö'v'rhand, f. sing. Öfverlägsenhet. *Få ö. öfver någon*, besegra, öfvervinna honom. *Få ö-en*, äfv. blifva rådande, t. ex.: *Det onda får ö-en.* I samma mening säges äfven *Taga ö.*, t. ex.: *Sedeförderfvet tar allt mer och mer ö. Ha ö.*, vara rådande, råda, t. ex.: *Han vill alltid ha ö.*, vill alltid råda. *Behålla ö-en*, behålla sin öfverlägsenhet; äfv. vinna seger.